

at det, saaledes som Sagens Stilling nu er, er saa godt som nødvendigt for os at faae et Jernbaneanlæg gjennem Sylland; det gjælder altsaa om at faae et saadant Anlæg saa godt som muligt, og det er vistnok derpaa vi bør lægge Vægt; thi dersom Enhver vil søge sit Ideal i denne Henseende opnaaet, da opnaaes der aldeles Intet. Nu er der foreslaaet en Bane, som skulde gaae gjennem Gudenaadalen og isvrigt igjennem Heden op til Viborg, og som, hvis jeg kan læse, hvad der staaer, skal have 3 Sidearme, en til Aarhus, en til Randers og en til Lillebælt. Dersom denne Bane er rigtig, dersom det er en af de Sandheder, som den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgstreds (Tscherning) med sin Fremsynethed har udkastet, at den bør være saaledes, saa er det en af de Sandheder, der er saa uhyre langt forud for sin Tid, at den slet ikke kan forstaaes af Nutiden; Tidens Tylde er, som det hedder, endnu ikke kommen dertil. Der er saadanne absolute Sandheder, der kunne være meget gode, men som Verden til en vis Tid aldeles ikke kan bedømme. Det kunde ikke nytte, at Revolutionens Sandheder vare udtalte 1000 Aar iforveien, eller at den Revolutions Sandheder, som vi kalde Reformationen, vare udtalte i Aaret 500, ligesaa lidt som det kunde nytte, at de store guddommelige Sandheder, som vi kalde Christendommen, vare blevne udtalte et Par Tusind Aar, før Kristus blev født. Det kan altsaa ikke nytte, at det muligens er sandt, hvad den ærede Rigsdagsmand sagde, thi det tilhører ikke vor Tid og vil ikke engang kunne fattes af den. Den ærede Rigsdagsmand sagde, at han ikke havde udkastet dette Forslag, men at han var bleven revent med af det. Det forbausede mig, da jeg hørte den mageløse Kjærlighed, han havde til Forslaget, en Kjærlighed, der var saa stor, at jeg ikke i lang Tid kan erindre mere levende at være bleven mindet om, hvorledes Kjærligheden, som der staaer i Skriftet, skjuler Syndernes Mangfoldighed, thi det kan sandelig ikke være paa Grund af de virkelige Fortrin, denne

Bane har, som den ærede Rigsdagsmand holder saa meget af, men det maa være, fordi han har kastet sin Kjærlighed paa den. Jeg veed meget godt, at den ikke kommer af Grunde, men Aarsagen er jo ogsaa ligegyldig, thi, som der staaer hos Digteren: „Hvad heller kom Du af Dig selv, liig Kjærligheds Magt“. Da jeg i Formiddags saae paa den meget ærede Rigsdagsmand, hvis Dom jeg ellers i mange Sager sætter saa megen Priis paa, kom jeg til at betragte ham ligesom Araberen, der drager gjennem Ørkener Sahara; han saae Jata Morgana for sig, ja det, han saae, var endog værre end Jata Morgana. Ligesom den Rejsende, naar han drager igjennem en brændende Ørk, seer for sig frugtbare, deilige Landstræninger, rindende Floder, smilende Indsøer, omgivne af deilige Enge med Palmetræer omkring, medens det i Virkeligheden ikke er andet end en gold Ørken, saaledes saae den ærede Rigsdagsmand det Midterste af Sylland, de alle Mennecker velbekjendte Heder, forvandlede til de deiligste smilende Enge, og Viborg ophøiet til en stor og rig By, en Handelsby o. s. v. Ja, den ærede Rigsdagsmand saae noget endnu mere Mærkeligt, om jeg saa maa sige, end der er i Jata Morgana, thi det har dog kun den Egenklab at gjøre Ørkener til frugtbare Enge, men jeg har endnu aldrig hørt, at det havde den Egenklab, at gjøre frugtbare Enge til Ørkener; det gjorde den ærede Rigsdagsmand jo imidlertid ogsaa, thi han fortalte os om Flandern, at det var et Land, hvor der var ikke saa Heder, og den ærede Rigsdagsmand meente selv at have seet det. Jeg maa i den Henseende gjøre opmærksom paa, at det vel kan være, at der er Egne, som ere komne under Dyrkning i Flandern, siden den ærede Rigsdagsmand har været der, maaskee det ikke var lang Tid — det veed jeg ikke — efter de store og blodige Krige, som havde lagt enkelte Egne der øde, men jeg kan ikke begribe, hvorledes man kan omtale Flandern som et Land, hvor der er mange Heder.